Национален литературен музей Алеко Константинов
1892 1992
инв № 710

Нищо, колко да не ми се удава,
да не ме погълща пустъ и да
не бих му се подчинил. Може
би непосредственото съзнание
че нямам повече да обикновя
вещно, цинично и алчно
и вече нищожно и нищожно,
колко вторачи поглед е да мене
като водата за рибата, не
е довело да се отдам на
отчаяние и безнадеждие, ко-
гато моето внушително чувство
непосредствено сякаш величието
и смисъла на живота; и ще
да разговоря сам на цялата
и новата истина кой да ми
се присмива, ще да бъда ~~[illegible]~~
редко, цинично се сам на
себе си, - и колко още дни
15-минута ми година! — Не
трябвало да дойде тя да
да не считам за нищо,
що трябвало да имам годи-
на да да се отдаде и
сега ~~[illegible]~~ да чувствам
Свидетел. — Много бедно на
скудно е родно! — И новия